

Alvão das Várzeas, 21 juni 2007

Lieve allemaal,

De afgelopen maanden is onze diepgewortelde Nederlandse behoefte aan overleg en afspraken behoorlijk op de proef gesteld. De verbouwing van ons ondergelopen huis duurde namelijk niet de toegezegde zes weken, maar zes maanden. En terwijl Hans een eindeloos geduld aan de dag legde – hij heeft niet voor niets veel gereisd in de Arabische wereld – schommelde mijn stemming tussen gelaten en murw. Het had geen enkele zin om nijdig te worden vanwege de zoveelste afspraak die, zonder waarschuwing vooraf noch excuses achteraf, niet doorging. Dat zou slechts niet-begrijpende blikken opleveren.

Groot vakmanschap en hoog arbeidsethos gaan hand in hand met de rotsvaste overtuiging dat wat vandaag niet kan, morgen misschien wel gebeurt. Of niet. Zo kon niemand ons uitleggen waarom er – ook binnenshuis – niet werd gewerkt zolang het regende. En het hééft wat geregend de afgelopen tijd. Kortom: we leven in een compleet andere cultuur die hoge eisen stelt aan ons opverend vermogen. Dus zijn we buigzaam als bamboe geworden. Maar nu slaken we een zucht van verlichting, want het resultaat mag er zijn: de nieuwe keuken en w.c., alsmede de plof- en opkamer zien er prachtig uit. De nieuwe houten deuren en schuiframen zijn een lust voor het oog en ook het tegelwerk mag er wezen. Eén dezer dagen kunnen we eindelijk - gelouterd - het vakantieappartement verruilen voor ons eigen knusse huis.

De voorbije weken dwongen ook in een ander opzicht tot nederigheid. Zo stak Hans in aanloop tot de verzekeringsclaim veel tijd en energie in het achterhalen van de vervangingswaarde van apparatuur, meubels, gereedschap enzovoort. Triest dieptepunt was de inventarisatie van de verdrongen fotoboekencollectie. We hoopten dat de maatschappij de waarde ervan zou erkennen, maar dan moesten we die waarde wel kénnen. Uiteindelijk begonnen we aan de hartverscheurende klus. Terwijl de één moeizaam de aan elkaar gekoekte bladzijden van al die juweeltjes open sneed teneinde de colofongegevens te ontcijferen, zette de ander deze in Excel. Via internet achterhaalden we de huidige verkoopprijs en schrokken ons te pletter van de prijsstijging sinds de aankoop, soms wel dertig jaar geleden. Maar toen de verzekering de getaxeerde waarde honoreerde, zagen we ons bestaan weer helemaal zitten!

De onvrijwillige kennismaking met het Portugese zorgstelsel tenslotte, vormde de laatste aanleiding tot diepe contemplatie. Op Goede Vrijdag zouden we eten bij vrienden die, ter verhoging van de feestvreugde, paaseieren hadden verstoppt in de tuin. Toen Hans geestdriftig op één daarvan afstormde, gleed hij uit en viel met zijn rechterschouder en hoofd zo hard op de rand van een stenen waterput dat hij bewusteloos op het gras belandde. Binnen tien minuten was een ambulance aanwezig, met zeer deskundig personeel, en werd hij spoorlags naar het Academisch ziekenhuis in Coimbra gereden. De operatie van de viervoudige schouderbreuk verliep gelukkig goed en de genezing gaat voorspoedig, al moeten er nog steeds pijnstillers worden ingezet om het dagelijks leven gaande te houden. Later moesten we erg lachen om, en mét, de orthopedist die samen met zijn collega-chirurg enthousiast de revalidatieoefeningen voordeed. Het was hilarisch om twee hoogopgeleide, al wat oudere artsen met volle overgave en zonder enige gêne met een oefenstok in de weer te zien. Zelfrelativering en gevoel voor humor nemen ons altijd weer voor de Portugezen in.

Met vallen en opstaan leren we dus in hoog tempo onze weg door de Portugese samenleving te vinden. Plaats- en personennamen krijgen steeds meer reliëf. Hier wonen vrienden, daar zit een goed restaurant en elders kennen we een smid of timmerman. We maken met een groeiend aantal mensen een praatje omdat we ze uit het dorp, van een wandeling, de verbouwing of fysiotherapie kennen. Af en toe stuiten we onderweg op een nachtelijke processie die onverwacht door een donker dorp slingert. Dan realiseren we ons weer dat we echt in een heel andere wereld terecht zijn gekomen.

De gasten blijven komen, en in sommige gevallen voor de tweede achtereenvolgende keer. Dat geeft vertrouwen. We blijven verfraaien en verbeteren, soms, zoals de afgelopen week, met hulp van de familie. Zij waren ook getuige van de landelijke motorclub, die met 70 deelnemers aan een toertocht even kwam 'buurten'. De visitekaartjes lagen klaar, voor je-weet-maar-nooit. En wat zijn we trots op ronkende teksten over onze stek zoals op www.specialplacestay.com/places/po1917!

Zoen van Josephine en Hans